

Erkan

– F.Ç.Kabadayı · 19 Şubat 2025

Yolda göz göze geldik.

Tanıdı beni, ben de onu. Aslında hiç değişmemiş. Sadece yaş almış, yaşlanmış mı bilemedim. Gözümde hep aynı Erkan O.

Kapının tokmağı hızlı hızlı vurulmuştu o gün. Öğle saatleriydi. Anneannemin evinin dik ve dar merdivenlerinden hızlıca inip, hayatı geçip tahta kapıyı araladım.

Erkan...

Renkli gözleri, orta boyu, zayıf ve cılız bedeni ile karşımda. Ben de henüz on yedimde varım yokum. Kapıya gelen misafire nasıl davranılacağını bilmiyorum olmalıyım ki susakaldım. Hayatımda belki de hiç kimseye böyle olumsuz bir misafirperverlik göstermemişimdir.

“Ben askere gidiyorum da...” dedi.

“İyi ne yapalım?” diye cevap verdim.

Kalakaldı.

Bakakaldık.

Anneannemin elini öpüp helalleşmek ve harçlık almak için geldiğini anladığımda çok geç olmuştu. Onun evde olmadığını öğrenince çekip gitti.

“Nasılsın?”

“İyiyim, sen?”

“Ben de iyiyim. Bu şehirde bir işim vardı da.”

“Ne güzel bir tesadüf oldu.”

“Çocuklar nasıl?”

“İyiler.”

“Seninkiler?”

“Onlar da iyi.”

İnkâr etsem de Erkan da çok değişmiş. Bizi böyle değiştiren, büyüten, yaşattıklarıyla olgunlaştıran hayata ne demeli bilmem.

Kısa konuştuk. Belki birkaç cümle daha. İkimiz aynı anda iç çektik.

“Ne çektik be Erkan,” dedim.

“Öyle valla... Çok çektik,” dedi.

Gözlerimiz doldu. Sarılıp ağlayacak kimse olmaz da ayakta durmaya çalışırsın ya. Çalıştık. Biz bunu hayat boyu hep yapmıştık zaten. Zorlanmadık. Hiç görüşmemiş olsak da yaşadıklarımızdan birbirimizin haberi vardı. Daha dün askere giden Erkan torun torba sahibi bir adam olmuştu. Bir kızı kalmış evlenecek. Boşandığını duymuştum. Sorsam ayıp olur muydu ki?

“Şimdi küçük kızla mı yaşıyorsun?”

“Şimdilik öyle.”

Bir daha evlenmemiş demek ki. Ona ve akrabalarına göre üç çocuğunun anası hayırsız çıkmıştı. Öyle duymuştum el âlemden. Çocukları Erkan büyütüp ikisini evlendirmiş olmalı. Küçük kızdan umutlu. Belki okurmuş.

“Boş ver, bekârlığın tadını çıkar,” diyerek aklımca ağzını yokladım.

“On yedi yıl oldu,” dedi. “Nasip, zaten artık güvenemiyorsun,” diye ekledi.

Kolay değil, sütten ağzı çok yandı. Benim yaşadığım acıların büyüklüğünü bildiğinden olsa gerek hiç sormadı. Geçip gittiğini sandığın ama hayatında hep bir travma olan anılar. Ne çabuk geçmiş yıllar... Allah’tan ki dünya yalan, Allah’tan ki ölüm var. Allah’tan ki sonsuz değil acılar...

Köyümüzün dar ve uçurumlu sokakları, yıkık dökük evleri geldi gözümün önüne. Geçen bayram ortak akrabalarımızdan köye uğrayanlar olduğunu konuştuk. Hasta olanlardan bahsettik. Aslında etrafımızda güngörmüş, hayatın tadını çıkarmış, sağlığı iyi olan, yaşamaktan zevk alan kimseler yoktu. Herkes yalan dünyanın imtihanlarıyla kavrulup yanmıştı. Yaşamak için kimsenin bir hevesi yoktu. Toprağından mı suyundan mı bilmiyorum. Mutlu olmayı beceremedik.

Ah Erkan... Ona karşı duygularıma isim koyamadım, kendimden haberim mi yoktu? Gerçi kaç defa gördüm ki ömrümde? Beğeniyordum gizlice. Seviyordum. İnsan yıllarca görmediği birini sevebilir mi? Yoksa sevgim acıma duygusundan, kadersizliklerimizden, çaresizliklerimizden ortak yaşantılarımızdan mıydı? Belki de o kapıyı açtığımda genç bir delikanlıya veda için geldiğinde nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimden kaynaklanan suçluluk duygusundandı. Erkan iyi çocuktü. Ben de iyiydim. Sevgim insancaydı. Senaryoda aklımca değişiklik yaptım birkaç saniye. Erkan’ın askere gideceği gün, kapıyı açtığımda o anki saf duygularla ona âşık olsaydım belki de ondan habersiz asker yolu bekleyecektim. Ancak gençliğin kaldırabileceği bir hasrete gark olacaktım. Sonu olmayacak bir senaryo olduğunu fark edip kendime geldim. Büyümüştüm.

O zayıf bedeni şimdilerde aldığı kilolarla klasik erkek izlenimi verse de iki torun sahibi olduğuna inanamıyordum. Beline bol gelen kahverengi kadife pantolonu kemerle sıktırmaktan küçük pileler oluşmuş. Üzerinde de iki renkli kareli bir gömlek. Ütüsüz, gömleğin önüne dökülenlerin mendille alelade

silindiği belli. Gösterdiđi fotoğrafa bakışlarından torununa düşkünlüğü hissediliyordu. Ona göre de ben hiç değişmemiştim. Gözlerin arka taraflarında o tanıdığın, bildiğin kişiyi görüyorsun, her ne kadar bedenen değişse zihnen olgunlaşmış olsa da o da aynı O. Erkan işte. Askere giderken mahcup olduğum Erkan.

Bir sessizlik oldu. Konuşacak çok şey olup vaktin ve yerin müsait olmamasından kaynaklı bir sessizlik. Anlatacak iyi bir şeylerin olmamasından kaynaklı bir sessizlik. Hayata karşı umudun tükenmişliğine tanık eden bir sessizlik. Geçmişini değiştirememenin çaresizliğinden gelen bir sessizlik. Geleceđe artık müdahale edemeyecek olmanın kederinden oluşan bir sessizlik.

Etrafa baktık. Herkes bir koşturmaca içinde. Kim bilir zihinlerde neler var halledilesi.

Şimdi vedalaşıp uzaklaşacağız, kim bilir bir daha nerde ne şartta karşılaşacağız? Belki bir sonrakinde birimiz diğerinin ölüm haberini alacak.

Arkamızı dönüp yoğun duygularla uzaklaşırken nasıl bir tevafuk ise arayan Emine idi. Altı ayda bir arardı. Vefalıydı. On yedi yıl olmuştu tanışalı. Yeni bir işe girmiş, sevinci sesinden belli. Kızlarıyla görüştüğünü bilen az çok kişiden biriydim. Mor çatıda tanışmıştık. Eşinden gördüğü şiddet nedeniyle kaburgalarında çatlaklar, bedeninde morluklar vardı. Üç çocuğunu da bırakıp kaçtığını anlatırken siyaha ramak kalmış gözaltlarına bile birikemeden akan gözyaşlarını en küçük kızının zıbınına siliyor, kokladıkça daha çok ağlıyordu.

Çaresizlik tek taraflı değildi aslında. Küçük kızının okuyamaya karar verdiğini söylerken heyecanlıydı. Biliyorum demedim, diyemedim. Bazen bilmemek en iyisiydi.